

Sygn. akt III CSK 143/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. K. i małoletniego M. K.

przeciwko [...] Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. formułując pięć zagadnień prawnych, których treść skupia się wokół problematyki dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej i skutków niemożności realizowania tego dobra w sposób oczekiwany przez skarżących.

Zważywszy, że zagadnienia te były przedmiotem rozstrzygnięć w trzech uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2018 r., III CZP 36/17, III CZP 60/17 i III CZP 69/17 podjętych w składach powiększonych, przesądzających, że Sąd może przyznać zadośćuczynienie za krzywdę osobom najbliższym poszkodowanego, który na skutek czynu niedozwolonego doznał ciężkiego i trwałego uszczerbku na zdrowiu, nie ma potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii. Jednocześnie Sąd Najwyższy wyraził stanowczy pogląd, że naruszenie dobra osobistego uzasadniające przyznanie zadośćuczynienia nie jest determinowane samym cierpieniem osoby bliskiej, ale musi polegać na zniweczeniu obu elementów, które wyznaczają jego treść, a więc więzi bliskości

i więzi emocjonalnej. To oznacza, że nie każde naruszenie tego dobra uzasadnia pozytywne rozstrzygnięcie, a jedynie takie, które prowadzi do skutków w istocie takich samych, jakie następują w razie śmierci poszkodowanego, zatem przypadków głębokiego upośledzenia funkcji życiowych wskutek uszczerbków zdrowia najcięższych, nieodwracalnych i wyłączających możliwość zachowania bliskości z poszkodowanym. Zadośćuczynienie takie przysługuje jedynie więc w sytuacjach wyjątkowych, wówczas gdy stan zdrowia poszkodowanego może być uznany za równoważny z jego śmiercią.

Brak zatem podstaw do wnioskowania o istnieniu w rozpoznawanej sprawie zagadnień prawnych, które zostały sformułowane w skardze kasacyjnej. Ponadto zwrócić trzeba uwagę, że w zwykłym orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się już pogląd, że do zerwania więzi osobistej może dojść wówczas gdy została ona już nawiązana, ukształtowana. Jej oczekiwanie i niespełnienie nie podlega ochronie.

Z przedstawionych powodów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).